

[Justitsministeren]

beslutningsforslag finder sted. Det synes jeg faktisk også vi andre har krav på.

Når spørgsmålet bliver stillet – jeg tror, det var hr. Gert Petersen, der stillede spørgsmålet – hvem de ansvarlige er, så må jeg sige, at det spørgsmål er uhyre let og enkelt at besvare: det er den samlede anklagemyndighed. Det fremgår af, at man efter den meget omtalte skrivelse af 9. juni 1980 fra den daværende justitsminister til politimesteren i Lyngby, hvori han fremhævede betydningen af, at efterforskningen blev fremmet med henblik på hurtigt at trænge til bunds i sagen, inddrager den overordnede anklagemyndighed i sagen. Jeg kan oplyse, at sagen blev drøftet i justitsministeriet med rigsadvokaten den 26. juni 1980, og at rigsadvokaten afholdt et koordinationsmøde med bl. a. statsadvokaten for Sjælland den 11. juli 1980. Det er altså den samlede anklagemyndighed, der fra starten har været inddraget i sagen, og derfor er ansvaret klart den samlede anklagemyndigheds.

Med hensyn til spørgsmålet om det parlamentariske ansvar er jeg klar over, at jeg ikke behøver at vejlede nogen i dette ting. Det er jo nævnt, at der i folketinget har været rejst et spørgsmål eller en forespørgsel, hvad det nu var, vedrørende denne sag, og det parlamentariske ansvar ligger selvfølgelig altid hos ministeren.

Ole Espersen (S):

Det er klart, at det politiske ansvar hviler på den til enhver tid siddende minister, og det er et ansvar, der vedrører alle skridt, der foretages af politi og anklagemyndighed. Det er ganske åbenbart. Det er et ansvar, som jeg med glæde har båret et stykke tid, og jeg har haft grund til at tro – det har jeg stadig grund til at tro – at de skøn, f.eks. rigsadvokaten udøver i sager af denne karakter, er baseret på fornuftige grunde.

Jeg er ganske enig, som jeg har sagt én gang, med justitsministeren i, at en tilsidesættelse af et skøn, der er udøvet af rigsadvokaten i dette tilfælde, ville kræve ganske særlige grunde, og jeg er også enig med den nuværende justitsminister i, at sådanne ganske særlige grunde ikke forelå.

Når jeg fremhæver det, er det også for at sige, at det kunne være noget risikabelt – jeg tror, man var lidt inde på det under den de-

bat, man havde i anledning af hr. Gert Petersens spørgsmål i januar – det kunne være noget betænkeligt, hvis justitsministeren blandede sig konkret i enkelte efterforskninger. Det kunne være betænkeligt, det kunne udarte. Det er grunden til, at jeg synes, det har været rimeligt at præcisere betydningen af efterforskningen over for anklagemyndigheden og derefter undlade at tilsidesætte et skøn, da der ikke forelå disse ganske særlige omstændigheder, som den nuværende justitsminister har fremhævet.

Jeg har også sagt, at det er sager, der er vigtige, og de skal undersøges grundigt, fordi der er internationale forpligtelser; men jeg fremhævede også under debatten den 8. maj 1981, at selv om der er internationale forpligtelser, så er det nu engang den danske lovgivning, de danske retsplejemæssige regler, der gælder, og de skal selvfølgelig overholdes, også når der er tale om internationale forpligtelser.

Jeg behøver i og for sig ikke belæres om, at det drejer sig om et forfærdeligt regime, det ved jeg godt. Det viser den tidligere og den nuværende regerings holdning over for dette regime også. Det er da også baggrunden for, at der er handlet, som der er, da disse instrukser blev givet.

Jeg har ikke taget endelig stilling til forslaget. Det har jeg ikke gjort, bl.a. fordi jeg gerne ville have hr. Riishøj til at svare på nogle spørgsmål om, hvad det er, man ønsker. Jeg synes ikke, det svar, vi fik fra hr. Riishøj, var tilfredsstillende. Hr. Riishøj har sagt, at der er nogen, der dækker over nogen, han har begrundet mistanke om det. Tiden var ikke moden i januar til at komme med, hvem det var. Derfor spørger jeg nu igen: hvem er det man har begrundet mistanke over for, og hvad består denne mistanke i? Jeg synes ikke, man kan nøjes med at sige, at sagen er så speciel, at der må være nogen, der har handlet i strid med loven eller på anden måde optrådt uhæderligt. Det er ikke tilstrækkeligt. Når man siger, at man har mistanke, men at man ikke kan komme frem med, hvem man mistænker, på det tidspunkt, så må man i hvert fald kunne gøre det nu.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg har ikke noget langt indlæg nu i anden omgang. De forsøg, der har været på at give